

přistát na vrcholku borovice. Větve byly tenké, ale pevné. Vasilisa se bez větších potíží chytila kmene vonícího smůlou a jehličím, a zatímco bosýma nohama balancovala na tenkých větvích, zaposlouchala se. Odněkud se opět ozvalo houkání vyplašené sovy, doléhalo sem tajemné ťukání a skřípání.

Měsíc zahalil mrak a nebe bylo najednou úplně temné.

Vasilisa zamáchala křídly a odrazila se od větve, sklouzla, ale neupadla, obratně vyrovnala let. Na chvíli se zastavila nad korunami stromů a zahleděla se do dálky. Až na horizontu zářila světla nočního města. Zajímalo by ji, jak dlouho by k němu asi musela letět. Určitě hodně dlouho... Ale spát se jí vůbec nechtělo. Hlavou jí probleskla bláznivá myšlenka. Co kdyby se proletěla mezi věžáky? Určitě si jí nikdo nevšimne. Navíc se může kdykoliv stát neviditelnou, stačí jen vyslovit své číselné jméno a skrýt se pod křídly. Když si dobře rozvrhne čas, do rána by se mohla stihnout vrátit. Vasilisa si nechtěla přiznat, že se chce prostě ještě proletět, aby se definitivně utvrdila v tom, že se jí časodějnickví nezdálo, že si ho nevymyslela.

Jak byla ponořená do těchto úvah, ani si nevšimla, že už je za lesem, jenž obklopoval tábor. Před ní se rozprostírala široká prudká řeka. Vasilisa byla trochu unavená, a tak se rozhodla, že si udělá krátkou přestávku. Řeka vypadal mělce, ale proud vody, který se urputně dral přes kameny, v ní nevyvolával důvěru. Takovou řeku by určitě nedokázala přebrodit.

A vtom se stalo něco nečekaného.

Zavál a zafučel ostrý suchý vítr; praštil ji do tváře, nadzdvihl jí vlasy, zatočil se ve víru a zmizel. Vyplašená Vasilisa si sedla na břeh, aby si nabrala trochu vody a omyla zpocené čelo. Ale vzápětí překvapením vyjekla. Řeka se změnila v tenkou zdobenou krajku z pramínků vody, jako by se jí dotkla berla-mrazilka.

Bylo naprosté ticho. Vasilisa vyskočila, ale její pohyb byl pomalý, jako by se proměnila v devadesátiletou stařenu, která se

jen stěží dokáže narovnat. Že by se zastavil čas? Když si uvědomila, co by to mohlo znamenat, ohlédlá se, k čemuž musela vynaložit obrovské úsilí. Srdce se jí v hrudi sevřelo strachy. Podél břehu se k ní blížil člověk. Jeho tmavá silueta se rozplývala v šedé mlze, jako by se nezjevila z jiného světa celá.

Vasilisa cítila, jak ji ovládá strach a proudí k jejímu hrdlu, ale snažila se mu nepoddávat. Ani nevěděla jak, a už v ruce pevně svírala časodějnickou střelu.

„Kdo jste?“ zeptala se tiše dívka, ale v absolutním tichu se její hlas nepřírozeně rozléhal.

Člověk neodpověděl. Přibližoval se pomalou plynulou chůzí, až se zastavil těsně před ní. Dlouhé černé vlasy rámovaly jeho obličej, který byl jen šedou skvrnou bez sebemenších rysů.

„Kdo jste?“ zašeptala znovu Vasilisa.

Dívka ucouvla, až vstoupila do řeky, jež se zastavila v čase, a voda jí pevně obemkla kotníky. Ten pocit byl velmi nepříjemný, ale jít zpátky na břeh už nemohla. V cestě jí stál ten zvláštní člověk v tmavém plášti.

Neznámý najednou promluvil:

„Dej mi... Ocelový... zoubek.“

Vykročil směrem k ní, ale dívka ze všech sil ucukla vzad. I kdyby chtěla, nemohla by tomu člověku Černoklíč dát. Tajemná časodějnická věc zůstala v chatce číslo třináct.

Vasilisa ještě o kousek ucouvla – i když v těžké vodě mohla sotva pohnout nohama – aby se alespoň trochu vzdálila od strašlivého člověka, který se jí chystal ublížit. Zpozorovala, jak se mu v měsíčním světle zablýskla v ruce časodějnická střela. Už se jí chystal zvednout nad hlavu, ale Vasilisa byla rychlejší. Vší silou se rozmáchla, jako by držela hůlku s gymnastickou stuhou, a nečekaně prudce před sebe vyslala ohnivou spirálu. Vasilisu to samotnou tak zaskočilo, že div neupustila svou zbraň z ruky. Její protivník sice útok bez problémů odrazil, ale už se jí nechystal napadnout.

